

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Frambozenworm

'Oh nee!' riep Lisa.

'Ugh!' riep Aina.

'Wat?' riep de grote zus.

'Een worm!' riep Lisa.

'Op de framboos!' riep Aina.

'Dood het!' riep Otto.

'Wat een drukte om een arm wormpje!' zei de grote zus minachtend.

'Ja, we hadden de frambozen zo zorgvuldig schoongemaakt', zei Lisa.

'Het is uit die hele grote gekropen,' zei Aina.

'En stel dat iemand de framboos had opgegeten,' zei Lisa.

'Dan hadden ze de worm ook opgegeten,' zei Aina.

'Nou, wat kan het kwaad?' zei Otto.

'Een worm eten? Jakkes.' riep Lisa.

'En dood hem met één hap!' mompelde Aina.

'Nu kruipt het op tafel,' riep Aina weer.

'Blaas het weg!' zei de

grote zus.

'Eet het op!' lachte Otto.

Maar Lisa nam een frambozenblad, veegde de worm voorzichtig op het blad en droeg hem de tuin in. Toen merkte Aina dat een mus die op het hek zat van plan was om de arme kleine worm te bespringen, dus nam ze het blad, droeg het het bos in en verborg het onder een frambozenstruik waar de hebzuchtige mus het niet kon vinden. Ja, en wat valt er nog meer te vertellen over een frambozenworm? Wie geeft er om zo'n ellendig klein ding? Ja, maar wie wil er nu niet in zo'n mooi huis wonen als waarin het leeft; in zo'n fris geurend donkerrood huisje, ver weg in het stille bos tussen bloemen en groene bladeren!

Nu was het lunchtijd, dus aten ze allemaal frambozen met slagroom.

Kort na het eten zei de grote zus: 'Nu hebben we alle frambozen opgegeten en hebben we niets meer om te bewaren voor de winter; het zou fijn zijn als we twee manden vol bessen kunnen verzamelen, dan kunnen we ze vanavond schoonmaken, morgen koken in de grote pan, en dan kunnen we frambozenjam op ons brood eten!'

'Kom, laten we naar het bos gaan om te plukken,' zei Lisa.

'Ja,' zei Aina. 'Jij pakt de gele mand en ik de groene.'

'Verdwaal niet en kom 's avonds veilig terug,' zei de grote zus.

'Groeten aan de frambozenworm,' zei Otto spottend. 'De volgende keer dat ik hem ontmoet, zal ik hem de eer bewijzen hem op te eten.'

Dus gingen Aina en Lisa naar het bos. Wat was het daar heerlijk! Het was wel vermoeiend om over de omgevallen bomen te klimmen, vast te zitten in de takken en oorlog te voeren met de jeneverbesstruiken en de muggen, maar wat deed dat ertoe? De meisjes konden goed klimmen en al snel waren ze diep in het bos.

Er waren veel bosbessen en vlierbessen, maar geen frambozen. Ze zochten en zochten, en tenslotte kwamen ze bij een groot frambozenbos. Er was hier een keer brand geweest en nu waren er frambozenstruiken opgegroeid, zover het oog reikte. Elke struik zat vol met de grootste, donkerrode, rijpe frambozen, zoveel hadden de twee

kleine

bessenplukkers nog nooit hadden gevonden!

Lisa en Aina

verzamelde zoveel ze konden en aten zoveel ze konden.

En even later waren hun manden vol.

'Nu gaan we naar huis,' zei Aina. 'Nee, laten we er nog een paar verzamelen,'

zei Lisa. Dus zetten ze de manden op de grond en begonnen hun schortjes te vullen, en het duurde niet lang of ook hun schortjes waren vol.

'Nu gaan we naar huis,' zei Lisa. 'Ja, nu gaan we naar huis,' zei Aina. Beide meisjes namen een mand in de ene hand en hielden haar schort in de andere en draaiden zich toen om om naar huis te gaan. Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Ze waren nog nooit zo ver in het grote bos geweest, ze konden geen weg of pad vinden, en al snel merkten de meisjes dat ze verdwaald waren.

De meisjes werden ongerust, maar verwachtten dat het bos snel zou ophouden en dat ze de rook uit de schoorsteen van hun huis zouden zien komen.

Nadat ze een hele tijd hadden rondgedwaald, begon het donker te worden. Eindelijk bereikten ze een grote vlakte begroeid met struiken, en toen ze om zich heen keken, zagen ze, voor zover ze konden in het donker, dat ze zich tussen dezelfde prachtige frambozenstruiken bevonden waaruit ze hun manden en hun schorten vol hadden geplukt.

Toen waren ze zo moe dat ze op een steen gingen zitten en begonnen te huilen.

'Ik heb zo'n honger,' zei Lisa.
'Ja,' zei Aina,
'hadden we maar wat lekkere boterhammen.'

Terwijl ze dat zei, voelde ze iets in haar hand, en toen ze naar beneden keek, zag ze een grote boterham met brood en kip, en tegelijkertijd zei Lisa: 'Wat vreemd! Ik heb een broodje in mijn hand.'

'Ik ook!' zei Aina.

'Ah, hadden we nu maar een goed glas melk!' zei Lisa nu.

Net toen ze dat zei voelde ze een groot glas melk tussen haar vingers, en tegelijkertijd riep Aina uit: 'Lisa! Lisa! Ik heb een glas melk in mijn hand! Is het niet raar?'

De meisjes hadden echter grote honger, dus aten en dronken ze met een goede eetlust. Toen ze klaar waren geeuwde Aina, strekte haar armen uit en zei: 'Oh, hadden we nu maar een lekker zacht bed om op te slapen!'

Nauwelijks had ze iets gezegd of ze voelde een heerlijk zacht bed naast haar, en naast Lisa lag er ook een. De meisjes vonden het heel vreemd, maar ze waren heel moe en slaperig, dus kropen ze in de bedjes en vielen in slaap.

Toen ze wakker werden stond de zon hoog aan de hemel, het bos was prachtig in de zomerochtend en de vogels vlogen rond in de takken en de boomtoppen. Eerst waren de meisjes vol verbazing toen ze zagen dat ze in het bos tussen de frambozenstruiken hadden

geslapen. Ze keken elkaar aan, ze keken naar hun bedden. Eindelijk zei Lisa: 'Ben je wakker, Aina?'

'Ja,' zei Aina.

'Maar ik droom nog steeds,' zei Lisa.

'Nee,' zei Aina, 'maar er leeft zeker een goede fee tussen deze frambozenstruiken. Ach, hadden we nu maar een warme kop koffie en een lekker stuk brood om erin te dippen!'

Nauwelijks was ze uitgesproken of ze zag naast zich een klein zilveren dienblad met daarop een vergulde koffiepote, twee kopjes van zeldzaam porselein, een suikerpot van fijn kristal, een zilveren suikertang en wat lekker vers witbrood. De meisjes schonken de heerlijke koffie in, deden de room en de suiker erbij en proefden; nog nooit van hun leven

hadden ze zulke lekkere koffie gedronken.

'Nu zou ik heel graag willen weten wie ons dit allemaal heeft gegeven,' zei Lisa dankbaar.

'Ik,' zei een stem net op dat moment uit de struiken.

De kinderen keken verwonderd om zich

heen en zagen een kleine, oude man, in een witte jas en een rode muts, tussen de struiken vandaan hinken, want

hij was kreupel aan zijn linkervoet; noch Lisa noch Aina konden een woord uitbrengen, ze waren zo verrast.

'Wees niet bang, meisjes,' zei hij vriendelijk glimlachend.

'Welkom in mijn koninkrijk! Hebben jullie goed geslapen en goed gegeten en goed gedronken?' vroeg hij.

'Ja,' zeiden beide meisjes, 'maar vertel ons...' en ze wilden vragen wie de oude man was, maar durfden het niet.

'Ik zal je vertellen wie ik ben,' zei de oude man; 'Ik ben de frambozenkoning, die regeert over dit hele koninkrijk van frambozenstruiken, en ik woon hier al meer dan duizend jaar. Maar de grote geest die heerst over de bossen, de zee en de lucht, wilde niet dat ik trots zou worden op mijn koninklijke macht en mijn lange leven. Daarom besloot hij dat ik eens in de honderd jaar een dag zou veranderen in een kleine frambozenworm, en in die zwakke en hulpeloze vorm zou leven van zonsopgang tot zonsondergang. Gedurende die tijd is mijn leven afhankelijk van het leven van de kleine worm, een vogel me kan opeten, een kind me met de bessen kan plukken en mijn duizendjarige leven kan vertrappen. Nu was gisteren mijn transformatiedag, en ik zou doodgetrapt zijn als jullie mijn leven niet hadden gered. Tot zonsondergang lag ik hulpeloos in het gras, en toen ik van uw tafel werd gehaald, verdraaide ik een van mijn voeten, en mijn mond kromp ineen van angst; maar toen de avond viel en ik mijn eigen gedaante weer kon aannemen, zocht ik naar jullie om jullie te bedanken en te belonen. Toen vond ik jullie beiden hier in mijn koninkrijk. Nu zal ik een vogel uit mijn bos sturen om jullie de weg naar huis te wijzen. Vaarwel, lieve

kinderen, bedankt voor jullie vriendelijke harten; de frambozenkoning zal laten zien dat hij niet ondankbaar is.'

De kinderen schudden de oude man de hand en bedankten hem, heel blij dat ze de kleine frambozenworm hadden gered. Ze waren net op weg toen de oude man zich omdraaide, ondeugend glimlachte en zei: 'Groet Otto van mij, en zeg hem dat als ik hem weer tegenkom, ik hem de eer zal bewijzen hem op te eten.'

'Oh, doe dat alsjeblieft niet,' riepen beide meisjes heel bang.

'Nou, omdat jullie zo aardig zijn zal ik het niet doen,' zei de oude man, 'ik ben niet wraakzuchtig. Groeten aan Otto en zeg hem dat hij ook van mij een cadeautje mag verwachten. Tot ziens.'

De twee meisjes pakten hun bessen en renden weg door

het bos achter de vogel aan; en al snel begon het lichter te worden in het bos en ze vroegen zich af hoe ze gisteren verdwaald konden zijn, het leek nu zo gemakkelijk en duidelijk. Je kunt je voorstellen wat een vreugde er was toen de twee thuiskwamen. Iedereen

had naar ze gezocht en de grote zus had niet kunnen slapen, want ze dacht dat de wolven ze hadden opgegeten.

Otto liep naar ze toe; hij had een mand in zijn hand en zei: 'Kijk, hier is iets dat een oude man zojuist voor jullie heeft achtergelaten.'

Toen de meisjes in de mand keken, zagen ze een paar prachtige armbanden van edelstenen, donkerrood, gemaakt in de vorm van een rijpe framboos en met een inscriptie: 'Voor Lisa en Aina'; daarnaast was een diamanten speld in de vorm van een frambozenworm: erop stond geschreven 'Otto, vernietig nooit de hulpelozen!'

Otto schaamde zich nogal: hij begreep wat het betekende. De frambozenkoning had ook aan de grote zus gedacht, want toen ze naar binnen ging om de tafel te dekken, vond ze elf grote manden met de mooiste frambozen, en niemand wist hoe ze daar gekomen waren, maar iedereen raadde het.